

Full diocesà

23 de juliol del 2017

p5 – Nomenaments eclesiàstics al bisbat

p6 – La comunió dels celíacs

De qui són els temples?

Durant més de dos mil anys els cristians han anat creant un patrimoni espiritual, artístic i cultural que està en mans de l'Església per a la seva custòdia i manteniment.

«Que el poble recuperi el patrimoni de l'Església.» Aquest és l'objectiu d'algunes plataformes laiques respecte a la catedral de Saragossa o la recent proposta política d'expropiar la catedral de Barcelona per fer-hi un economat i una escola de música.

Fins a l'any 1998 l'Església no tenia obligació de registrar els seus llocs de culte perquè es considerava que la seva propietat era notòria i indiscutida (no feia falta). Després de la reforma del Reglament Hipotecari, l'Església ha pogut immatricular catedrals, esglésies i ermites amb la certificació corresponent.

Això no significa que els temples siguin una propietat d'uns «eclesiàstics» per al seu ús particular o arbitrari (com qui s'apropia d'una finca per fer-hi una piscina), sinó que són de titularitat eclesial, de l'Església en el seu conjunt —jerarquia i poble fidel—, que conserva aquests temples de la seva propietat, molts d'ells construïts fa segles per a mantenir la seva finalitat original que es donar culte i glòria a Déu.

(Continua a la pàgina 7.)

«Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat...»

Diumenge XVI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de la Saviesa

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats. (12, 13.16-19)

Salm responsorial

Senyor, vós sou indulgent i bo.
(Salm 85)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol. (8, 26-27)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la

sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

(13, 24-43)

«Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats»

L'èxit silencios del Regne de Déu

Jean Hakolimana, prev.

Avui Jesús compara el Regne del cel a un home que, després d'haver sembrat la seva terra amb bona llavor, està en espera de la collita. Però, de sobte, apareixen enmig del blat males herbes no desitjades. És l'eterna lluita entre el bé i el mal. Enmig de blat, el jull fa nosa. Què fer ara? En temps de Jesús, els camperols estaven acostumats a trobar jull enmig del blat i a contemplar, impotents, els seu creixement juntament amb la bona llavor. No tenien altra alternativa que la paciència. Esperaven el moment de la collita per a separar el gra de les males herbes. La paciència i l'experiència d'un acabament feliç d'aquesta situació els estalviava una excessiva preocupació.

Jesús convida els seus deixebles a la mateixa paciència. Sovint se sorprendien de com el mal es resisteix a la paraula de Jesús. No hi ha dubte que van ser temptats per la mateixa impaciència que trobem dins nostre, avui en dia, quan volem que el Regne de Déu es materialitzi aviat. Amb aquesta paràbola, Jesús ens convida a ser pacients. Déu té disposat un temps per a tot. Mentrestant, no hem d'oblidar que el jull també creix en el nostre propi cor igual que s'observa en el món. Per tant, en els nostres cors és sempre temps de sega i separació entre el blat i el jull. Aquesta paràbola ens convida també a prendre consciència d'aquesta realitat interna nostra. Déu pren el seu temps amb nosaltres, ens dona marge per a ordenar els nostres cors. Per a Déu cada minut és de sembra. Per a nosaltres, en canvi, és de sega. Hem de saber separar, classificar, posar ordre en les nostres vides i en els nostres cors.

La imatge

No es val a badar. Mentre vas a altres tasques o reposes en el lleure, algú pot entrar al tros i malmetre el teu treball.

Cal dormir amb un ull obert. Els pares i professors que puguen la mainada no en tenen prou d'anunciar els principis. Tampoc els agents de pastoral. Cal acompanyar de prop l'evolució dels destinataris amb l'escalf personal pel bon èxit de la collita.

Paràbola del blat i el jull (1624). A. Bloemaert

Lit. hores: Setmana IV

24 dilluns

—Santa Cristina, verge i màrtir (†300)
—Sant Xarbel Makluf, (1828-1898)
Èxode 14,5-18 / Salm Èxode 15,1-2.3-4.5-6 / Mateu 12,38-42

25 dimarts

—Sant Jaume, apòstol (†44)
Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

26 dimecres

—Sant Joaquim i santa Anna
Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9

27 dijous

—Sant Cugat, màrtir (†304)
—Santa Natàlia, màrtir (825-852)
Èxode 19,1-2.9-11.16-20b / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56. / Mateu 13,10-17

28 divendres

—Santa Caterina Tomàs, (1533-1574)
—Sant Víctor, papa. (s.II)
—Sants Nazari i Cels, màrtirs
Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Mateu 13,18-23

29 dissabte

—Santa Marta, verge
—Sant Urbà, papa (1040-1099)
—Sant Constantí, bisbe
Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Joan 11,19-27

30 diumenge XVII de durant l'any / Cicle A

—Sant Pere Crisòleg, (†451)
—Sant Abdon i Senen, màrtirs (†254)
1 Reis 3,5.7-12 / Salm 118 / Romans 8,28-30 / Mateu 13,44-52

Pròximes beatificacions de claretians i vicencians

La Congregació per a les Causes dels Sants ha aprovat la data del pròxim 21 d'octubre per a celebrar a Barcelona la beatificació de 109 màrtirs claretians gràcies al decret de beatificació que el papa Francesc va aprovar el proppassat 22 de desembre.

La Secretaria d'Estat ha comunicat oficialment la data de la celebració, que presidirà el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Vam publicar la llista dels beats fills de la nostra diòcesi, als

quals hem d'afegir el futur beat **Francesc Solà Peix**, nascut a Sant Joan de les Abadesses.

També hem de corregir el lloc de naixement del claretjà **Josep Ribé**, que no és Centelles sinó Olost.

Afegim-hi que el propinent 11 de novembre, al Vista Alegre Arena de Madrid, en una cerimònia presidida també pel cardenal Amato seran beatificats 60 màrtirs vicencians (paüls), entre els quals hi ha dos fills de la nostra diòcesi: **Joan Puig Serra**, nascut a Centelles, i **Lluís Berenguer Moratonas**, nascut a Santa Maria d'Horta d'Avinyó.

Restauració a Sant Fruitós de Balenyà

El dissabte dia 3 de juny, a la parròquia de Sant Fruitós de Balenyà es van inaugurar les obres de restauració de pintura i enllumenat de l'església parroquial. La celebració de l'eucaristia, presidida per Mn. Joan Carles Serra, va ser molt participada pels feligresos del poble i, al final, tots els assistents van poder gaudir d'un magnífic concert, ofert per la Capella de Música de l'Escolania de Montserrat.

Nomenaments eclesiàstics

Signats pel senyor bisbe el 14 de juliol

Sr. Josep Martínez, ecònom diocesà.

Mn. Xavier Bisbal, rector *in solidum*, moderador de la cura pastoral, amb **Mn. Eduard Flores**, de les parròquies de la Sagrada Família i Santa Maria d'Igualada. També dirigirà, dotat de les facultats pròpies de rector, l'activitat pastoral de les parròquies de Sant Pere de Castellfollit del Boix, Santa Cecília de Grevalosa i Sant Andreu de Maians, amb la participació del **Sr. Carles Martí** i la **Sra. Margarida Gomila** en l'exercici de la cura pastoral.

Mn. Joan Antoni Castillo, rector de la parròquia de la Sagrada Família de Manresa.

P. Antoni Costa, CMF, rector de la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes.

Mn. Eduard Flores, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Castellolí, Sant Pere Apòstol d'Òdena i Santa Magdalena de l'Espelt.

P. Miquel Guillén, MJ, i **P. Rigoberto Díaz, MJ**, rector i vicari respectivament de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat i Sant Cristòfol de Fillol.

Mn. Jean Hakolimana i **Mn. Aloys Murwanashyaka**, rector i vicari respectivament de les parròquies de Santa Maria de la Seu i Mare de Déu del Carme de Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Vicenç de Fals, Santa Maria de Monistrollet i Sant Iscle i Santa Victòria de Rajadell.

Mn. Jean Pierre Havugimana, rector *in solidum*, amb **Mn. Théophile Nkundimana**, de les parròquies de Sant Fruitós de Bages, Sant Andreu de Castellnou de Bages, Sant Jaume d'Olzinelles i Sant Pere de Santpedor.

Mn. Jean de Dieu Ndizeye, rector de les parròquies de Sant Vicenç de Castellet, Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort.

Mn. David Compte, administrador parroquial de les parròquies de Sant Jaume d'Alboquers, Sant Andreu d'Oristà, Sant Feliu Sasserra i Santa Maria de la Torre d'Oristà.

Mn. Pere Oliva dirigirà, dotat amb les facultats pròpies de rector, l'activitat pastoral de les parròquies de Santa Maria de Folgueroles, Sant Romà de Sau, Sant Esteve de Tavèrnoles i Santa Maria de Vilanova de Sau, amb la participació de **Mn. Joan Tió** en l'exercici de la cura pastoral.

Mn. Marcel Nsanzineza, vicari de les parròquies de Sant Martí d'Ogassa, Santa Llúcia de Puigmal, Sant Joan de les Abadesses, Sant Miquel de Setcases i Sant Martí de Surroca.

Mn. José Luís Salas, vicari de les parròquies de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola, Sant Martí de Sentfores, Santa Eulàlia de Riuprimer i la Mare de Déu del Remei de Vic. També capellà segon del monestir de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament de Vic.

Mn. Manel López, capellà segon del santuari de la Mare de Déu de Joncadella.

Mn. Pere Soldevila, adscrit a la parròquia de Sant Ramon de Cabrianes.

Mn. Pere Roig, diaca al servei de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada.

Sr. Andreu Figueras, secretari particular del senyor bisbe.

Sra. Carme Sáez, coordinadora diocesana de Vida Creixent.

La comunió de les persones amb intolerància al gluten

Redacció

Recentment s'ha fet pública una carta de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments per encàrrec del papa Francesc amb la finalitat de recordar als bisbes el seu deure de vigilar per la correcta fabricació de la matèria per al sagrament de l'Eucaristia.

Aquest escrit ha suscitat una revolada impressionant en la premsa i ha generat molta confusió, amb afirmacions del tipus que les persones amb intolerància al gluten (celíacs) quedaven excomunicats.

La matèria vàlida de l'Eucaristia

Les normes vigents es troben en el Codi de Dret Canònic, en l'Ordenació General del Missal Romà i en la Instrucció *Redemptionis Sacramentum*.

Les normes disposen que el pa per a l'Eucaristia ha de ser àzim, de només blat i fet recentment, perquè no hi hagi cap perill que es corrompi i, per tant, s'exclouen tant les formes fetes amb cereals o altres substàncies com les que es venen sense gens de gluten. La matèria ha de ser pa de blat perquè es consideri el cos de Crist i, per tant, hi ha d'haver una quantitat mínima de farina de blat. Aquesta matèria va ser donada pel mateix Senyor i l'Església no pot modificar-la o alterar-la.

Per això, les hosties sense gens de gluten són matèria invàlida per a l'Eucaristia, ja que el gluten (proteïna que es troba en la farina de blat) és indispensable per a la panificació.

Respecte del vi, aquest ha de ser natural, del fruit de la vinya, pur i sense corrompre, sense barreja de substàncies estranyes. També es permet el most.

Com poden combregar els celíacs?

L'Església reconeix el dret dels celíacs a rebre la comunió. Tenen dues opcions:

1. Els celíacs que poden admetre una baixíssima quantitat de gluten poden combregar amb unes formes amb una dosi mínima (menys de 20 mg/kg). L'Associació de Celíacs de Catalunya considera un producte apte per a persones celíaques i amb sensibilitat al gluten quan el seu contingut en gluten no sobrepassa els 20 mg/kg en total. Aquestes formes les distribueix el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (tel. 933 022 235): són de la marca Charistia i tenen aprovació canònica.
2. Sota l'espècie eucarística del vi. Cal proveir-se d'un petit calze per a combregar, per tal de no combregar del calze del sacerdot, ja que el vi que utilitza també conté el *fermentum*, partícules de l'hostia que es barregen amb el vi durant l'Agnus Dei. Per a evitar qualsevol contaminació, és necessari un calze separat. Per als nens també es pot optar per una forma sense gens de gluten i sucra-la en el vi.

Rebuig a convertir la catedral de Barcelona en un economat

(Ve de la pàgina 1.) Això no significa que els temples siguin una propietat d'uns «eclesiàstics» per al seu ús particular o arbitrari (com qui s'apropia d'una finca per fer-hi una piscina), sinó que són de titularitat eclesial, de l'Església en el seu conjunt —jerarquia i poble fidel—, que conserva aquests temples de la seva propietat, molts d'ells construïts fa segles per a mantenir la seva finalitat original que és donar culte i glòria a Déu.

El patrimoni de l'Església és una font de riquesa i valor per a tota la societat. Un patrimoni que anualment suposa per a l'Església un gran esforç econòmic en rehabilitació, conservació i manteniment ordinari. I

això no exclou que algunes restauracions comptin amb diners públics: és mandat constitucional que les administracions tinguin cura dels béns d'interès cultural, encara que la seva titularitat sigui privada. Sense oblidar que aquests monuments tenen un benefici públic, un de caire espiritual però un altre de caire més material, ja que molts d'aquests monuments fan de les nostres ciutats unes destinacions turístiques de primer ordre, i això suposa treball, riquesa i promoció cultural.

Mentrestant, la proposta de la CUP a convertir la catedral barcelonina en un economat i una escola de música va merèixer un rebuig quasi unànim.

El llibre

Maldito el que cuelga de un madero

Gérard Rossé

Editorial: Ciudad Nueva

Pàgines: 104

Un estudi de l'escàndol de la Creu en sant Pau i l'evangelista Marc. Gérard Rossé, especialista en Escriptura per l'Institut Bíblic, afronta l'estudi sobre el crit «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?», llegint-lo en un context històric ampli.

L'escàndol de la Creu és el teló de fons de la redacció del relat primitiu sobre la Passió del Senyor.

En la mort del Crucificat hi ha el naixement de la nova creació: en el silenci de Déu es realitza aquella paternitat escatològica que genera el creient com a fill de Déu.

Un llibre per a aprofundir i entendre la passió i mort de Jesús com un esdeveniment únic en la història de la salvació.

Glossa

El nostre patrimoni cultural

Romà Casanova, bisbe de Vic

El temps d'estiu és adient per a visitar llocs que no coneixem o a fer estada en altres on podem trobar el repòs i la pau. De fet, descansar no vol pas dir no fer res, sinó fer activitats que ens ajuden a sortir de la rutina diària i ens fan bé, tant en el cos com en l'esperit. Ben a prop nostre tenim llocs que, per la seva bellesa natural o per les seves característiques culturals, mereixen ser tinguts presents i aprofitar els dies més llargs i les ocupacions minvades per a fer-hi una visita, una estada tranquil·la i reposada.

El patrimoni cultural de l'Església, tant a la nostra diòcesi com arreu de Catalunya, és de gran valor. I ens pot passar que, tot i tenir-lo tan a prop, no ens sigui conegut de manera directa i personal. Als pobles i ciutats veïnes hi ha sempre aquell gran temple o aquella ermita que tenen en ells mateixos una bellesa pròpia, i sempre amaguen un tresor, en la senzillesa i sobrietat, de cultura cristiana, en pintura, escultura, arquitectura...

La nostra diòcesi, seguint una tradició multiseular, té en gran estima el patrimoni cultural cristià. No sols amb l'obra cabdal del Museu Episcopal de Vic, sinó encara més en l'estima per la fe i, per tant, per la bellesa en la veritat i

en l'amor, de la qual han sorgit tantes i tantes obres per al culte cristià, les obres de misericòrdia i la catequesi dels petits i senzills; i això al llarg dels segles, oferint en cada moment el que es creia més adient i expressiu.

Hi ha un projecte concret, «Catalonia Sacra», coordinat pels delegats de Patrimoni Cultural de les diòcesis catalanes, que té com a missió posar en valor el patrimoni cultural de la nostra Església. Sense cap recança es vol explicar l'art cristià des de la seva mateixa arrel: la fe cristiana. La raó profunda i la motivació per la qual es va produir una obra d'art religiosa no és pas cap més que expressar el misteri de la fe cristiana, tant en la vida, mort i resurrecció de Crist, com en el testimoniatge de veritat i caritat en aquells homes i dones a qui la força de l'amor de Déu va donar la bellesa de la llibertat dels fills de Déu: la Verge Maria, els apòstols, els màrtirs, els qui confessaren la fe amb la vida.

No perdem l'oportunitat, aquest estiu, però també durant l'any, de contemplar amb la mirada de la fe, que aguditza els sentits i la intel·ligència, les obres del nostre ric patrimoni cultural cristià, en els nostres pobles i ciutats.

